

на свети Димитъръ. Не бѣше ли вече оттеглилъ победоносниятъ имъ покровителъ своето благоволение отъ българското орѣжие? Или можеби царъ Борилъ щѣше отново да прочуе по цѣлъ свѣтъ ненадминатитѣ подвизи на своя родъ... И отново — както по времето на Калояна — трубадури и менестрели щѣха да съчинятъ пѣсни, които да разнесатъ всѣде славата на юнака Асѣнь Борилъ...

И както следъ Адриановградската победа — която нѣмаше равна на себе си — новиятъ царъ щѣше да се завърне съ още по-знатенъ пленникъ.

„Пригответе Бодуеновата кула — бѣ казалъ Борилъ на трѣгване — защото въ нея ще ви доведе скѣпоценна плячка, прекрасния латински императоръ Ерикъ Филандъръ...“

И наистина, нѣмаше по-опасенъ врагъ за новата латинска империя, възникнала връзъ развалинитѣ на Визансъ, отъ българитѣ.

Въ български пленъ бѣ загиналъ *грозна кенит* най-свършениятъ рицаръ на времето — Бодуенъ, графъ на Фландрия и Константиновградски императоръ...

Отъ българска рѣка бѣ посѣчена главата на вожда на кръстоносния походъ, Монфератския маркизъ Бонифаций, кралъ на Солунската държава...

Отъ мъка и тревога поради Адриановградското поражение бѣ умрѣлъ третиятъ главатаръ на кръстоносцитѣ — представителятъ на Венеция — мъдриятъ дожъ Енрико Дандоло...

А въ самата страхотна битка, въ която бѣ падналь пленникъ Бодуенъ, бѣ загиналъ и цвѣта на латинското рицарство: най-храбитѣ, най-знатнитѣ фрушки, ломбардски, венециански кавалери, начело съ внука на френския кралъ: Люи дьо Блуа...

Останалитѣ — бѣха изчезнали въ позорно бѣгство, натоварени на седемъ венециански кораба, къмъ земитѣ, отъ кѣдето бѣха дошли. Тѣй страшна и непоносима имъ се бѣ сторила бранната дързостъ на българитѣ.

И ето сега, отъ всички тия знаменити рицари, отъ всички тия прочути благородници бѣ останаль само единъ,